

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

2023-2

**10 ЗАПОВІДЕЙ
У ВІРШАХ**

**КРАШАНКИ
РОЗФАРБУЄМО
ПО-НОВОМУ**

**ЯКОГО КОЛЬОРУ
ВІЧНІСТЬ?
Місіонерка
розповідає**

МИ ПОСВАРИМОСЯ – І ПОМИРИМОСЯ!

Олена Хеттлер

Розташуй малюнки у правильній послідовності та прочитай тему цього випуску «СТЕЖИНКИ».

ЗНАЮТЬ ЦЕ ВСІ

Білоножкова Тамара

«Христос воскрес! Христос воскрес!» –
Я радісно гукну.
Нехай почує світ увесь
Цю добру новину.

Господь Ісус Христос живий!
В безпеці я із Ним.
Приносить мир Господь святий
І радість в кожен дім.

Христос воскрес, щоб ми жили
Під захистом Його,
Щоби достойними були
Спасителя свого.

Олена Хеттлер

ЯК СТАТИ МИРОТВОРЦЕМ

– Щось ти сьогодні невеселий, Семко, – мовив Микола, запрошуючи хлопчика і його молодшу сестру Любоньку в кімнату. Семко знітився, потім напівголосно відповів:

– Чого веселитися? Шкребе на душі... Та ви не хвилюйтеся, дядьку Миколо, я вже великий – упораюся!

– Так, «упораюся», а вже третій день ходиш, наче курча у воду впустив, – співчутливо зауважила сестричка. – Я просто не знаю, що робити!

Микола, який разом зі своєю дружиною Сарою відповідав у церкві за недільну школу, завжди радів, коли діти з громади приходили до них додому – почаювати, поговорити про свої справи і про все на світі. Відтоді, як у сім'ї з'явилася маленька Софія, діти намагалися заглядати до них іще частіше: хто з брязкальцем або іграшкою для малечі, хтось – із квітами для молодої мами або з пиріжками, приготованими власноруч. Багатьом подобалося бавитися з новонародженою, дехто навіть допомагав Сарі міняти підгузки.

– Любонько, як добре, що ти прийшла! – зраділа жінка, побачивши дівчинку. – Я саме хотіла подивитися, чи не прокинулася Софійка. Підеш зі мною до дитячої?

– Ой, тітонько Саро, мене нетерплячка бере побачити маленьку!

Коли двері за ними зачинилися, Микола глянув на хлопчика, який сидів за столом, похиливши голову.

– Семене, я, звичайно, розумію, що ти вже великий і сам ухвалюєш рішення. Але іноді не завадить поговорити з кимось, кому довіряєш. Наприклад, із батьками.

– З батьками? Та навіщо їх хвилювати, у них своїх проблем повно!

– Ти вважаєш, ніби вони не помічають, що з тобою щось не те? Адже це кожна мама серцем відчуває!

– Ну так, напевно... Мама вже вкотре питає, чи не болить у мене щось...

– Ось бачиш, вона непокоїться за тебе, хоч і не знає причину. Дивись, яке це слово: «занепокоєння», тобто немає спокою, миру в душі.

І сестра твоя теж непокоїться, її душевний мир також порушено.

– Дядьку Миколо, це що ж виходить: через мене моя родина не має цього самого душевно-го миру?

– Не через тебе, а через те, що не розповів, що тебе в душі мучить. Може, ти хоч мені скажеш? І разом поміркуюємо, що робити.

– Та я з моїм найкращим другом посварився, із Севою! – випалив хлопчик і здійняв очі на свого наставника. Той мовчки дивився на нього, поглядом ніби підбадьорюючи розповідати далі.

– Севу обрали старостою класу, та він же знав, що це моя мрія! Просив його голосувати за мене, бо маю так багато ідей, що ми всім класом гарного можемо зробити: у похід піти, допомогти по господарству літнім людям, які живуть по сусідству, зібрати макулатуру, здати її, а на гроші купити морозиво для всього класу й навіть для вчительки! Я дуже розлютився на Севку й такого наговорив: що він поганий друг, вискочка й думає тільки про себе! І тепер ми не спілкуємося.

– Розумію, Семко. Вважав, що тебе старостою виберуть, а не вийшло. Так, сумна ситуація... А як ти гадаєш, чому обрали Севастьяна?

– Ну, я не знаю... Може, бо він найкращий у спорті?

– Не думаю, Семко. А що тобі самому подобається в характері Севи?

– Ну... Він справедливий, завжди готовий допомогти, захищає слабких.

– Ось бачиш, ці якості, мабуть, оцінили однокласники. Але я впевнений, що і твої чудові ідеї подобаються багатьом, і разом із другом ти їх зможеш здійснити.

– Ви маєте рацію, дядьку Миколо! Адже я на голосуванні отримав лише на два голоси менше, ніж Сева. І не він сам себе запропонував, а клас. Я розумію тепер, що погарячкував... Даремно друга обізвав...

– Ой, Семко, то ти із Севою посварився! – пролунав раптом голос Любоньки. Вона навшпиньки вийшла з дитячої, щоб не розбудити немовля, і мимоволі почула слова брата. –

А я ж минулого разу помирила вас, коли ви посперечалися після недільної школи!

Микола з усмішкою глянув на дівчинку:

– Ти їх помирила? Оце так! Молодець! Як це ти зробила?

– Я попросила їх дати один одному руки і сказати: «Мирилка летіла, на плече сіла, сказала тихенько: “Миріться швиденько!”» – відповіла Люба трохи зніяковіло.

– Так, іноді відновити мир дуже просто, тільки треба цього дуже хотіти. Але перш ніж стати миротворцем, треба самому мати мир у душі. А як його отримати? Потрібно попросити Того, Хто Сам – найбільший Миротворець! Ви, друзі, напевно, здогадалися, про Кого я? Так-так, про Ісуса Христа! Попроси Його в молитві про мир із Богом, про мир у душі, довір Йому всі свої помилки, погані вчинки, слова й думки! Попроси вибачення за все це – і тоді ти сам зможеш «творити мир»: у своїй сім'ї, у колі друзів і навіть серед ворогів! У Біблії є такий вірш:

**Блаженні миротворці,
бо вони синами Божими названі будуть.**

Матвія, 5:9

– Але ж цей вірш – про синів, тобто хлопчиків, – Любонька невпевнено всміхнулася.

**Блаженні миротворці,
бо вони синами
Божими названі
будуть.**

Матвія, 5:9

– Річ у тім, – пояснив Микола, – що за тих часів тільки сини мали право на спадщину. Але Ісус Христос називає всіх синами, тобто Своїми дітьми та спадкоємцями, зокрема дівчат і жінок.

– Ну, із синами й миротворцями все зрозуміло, – знову приєднався до розмови Семко. – А чому вони «блаженні»?

– Слово «блаженний» походить від грецького μακάριος, макаріос, і означає «щаслива людина». Тобто миротворці – щасливі люди, бо вони Божі діти!

– Тепер зрозуміло, чому я зовсім нещасливий. Я погано вчинив із другом, зруйнував свій мир із Богом. І мої батьки втратили спокій, і сестричка теж.

– Семко, ти справді вже великим став! Усе правильно зрозумів! А тепер знаєш, що робити, як усе виправити?

Як ти вважаєш, що зробив Семко, аби знову стати миротворцем? Чи попросив він прощення в Бога, своєї сім'ї та друга? Чим закінчилася ця історія? Напиши нам про це! І не забудь наклеїти слово з Біблії на свій кубик для молитви (зі «СТЕЖИНКИ» 2023–1):

**Блаженні миротворці,
бо вони синами Божими названі
будуть.**

Матвія, 5:9

ПРИМІРЕННЯ ЗІ ЗРАДНИКОМ

Вальдемар Цорн

Після Свого воскресіння Ісус кілька разів з'являвся учням. Якимось Він явився їм біля Тиверіадського моря. А сталося це ось як...

Семеро учнів Ісуса пішли рибалити. Ватажком у них був Петро. Він і сказав іншим учням, що вирішив піти на риболовлю, адже чоловіки були рибалками. Шестеро пішли з ним. Усю ніч чоловіки закидали сіті, але нічого не зловили.

Уранці, коли вже почало світати, апостоли, стомлені й розчаровані, попливли до берега. Здалеку вони побачили на березі чоловіка, який запитав їх, чи мають що поїсти. Учні відповіли, що нічого не зловили.

Це був Ісус, але вони не впізнали Його. Ісус наказав їм закинути сіті ще раз, що вони і зробили. І... невід наповнився рибою! Потім підраховали: 153 великі рибини. Коли апостоли пристали до берега, то ледве витягли сіті. На суходолі вони побачили багаття, на ньому вже смажилася риба. Апостоли вже не запитували, хто цей таємничий Незнайомець: вони Його впізнали.

Сидячи біля вогнища, учні грілися та їли хліб і смачну рибу, яку насмажив Христос. Аж ось Ісус, відвівши Петра вбік, запитав його:

– Симоне Йонин*! Чи любиш Мене більше, ніж вони?

* Симон Йонин – тобто Симон, син Йони.
Так звали Петра, перш ніж він став учнем Ісуса.

Петро дуже зніяковів, але водночас і зрадив. Адже нещодавно він зрікся Вчителя! Петро, мабуть, одразу пригадав, як на подвір'ї первосвященника сидів і грівся біля багаття. Тієї ночі він боягузливо зрікся Христа, тобто зрадив Його.

Петро відповів Ісусові:

– Так, Господи! Ти знаєш, що я люблю Тебе.

Тричі запитував Ісус Петра, чи той любить Його. І тричі засмучений Петро запевняв, що любить Ісуса. Щоправда, він уже не наважувався стверджувати, що любить Його більше за інших, що готовий життя за Ісуса віддати, навіть якщо й усі зречуться, як він це говорив раніше. Ісус, звісно, пробачив другу, який зрікся Його. Тільки Христу дуже важливо було почути з вуст Петра, що той любить Його.

Те, що Ісус особисто з ним говорив, прийняв його, пробачив і доручив апостольське служіння, сповнило серце Петра радістю і глибоким миром. І чоловік просто сказав, що любить Ісуса й готовий іти за Ним упродовж усього свого життя.

ЯК ТИ ВВАЖАЄШ?

1. Чим займалися семеро учнів Ісуса?
2. Хто приготував рибалкам сніданок?
3. Що сповнило Петра глибоким миром?

Цю історію ти можеш прочитати у 21-му розділі Євангелія від Івана.

МИР У СЕРЦІ

Вальдемар Цорн

Коли Син Божий Ісус Христос прийшов у цей світ, а сталося це понад дві тисячі років тому, світ не був кращим чи гіршим, ніж сьогодні. Люди завжди і скрізь страждали і страждають від ворожнечі, тому вони й «розпорошені, наче вівці, які не мають пастуха», як написано в Євангелії. Ісус прийшов, аби примирити людей із Богом та одне з одним. Він прийшов принести нам Свій мир. Мир у наше серце. Для цього Ісус віддав Своє життя.

Мати мир із Богом – найголовніше. Для цього потрібно покаятися перед Ним і присвятити Йому своє життя.

Однак не лише з Богом важливо мати мир, а й з людьми. Заради цього варто жертвувати багато чим, наприклад, відмовитися на користь іншої людини, першим вибачитися.. Тому Ісус і говорить у Нагірній проповіді:

«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими названі будуть» (Мт. 5:9).

Цього ж учать нас і апостоли Христа. Наприклад, апостол Павло пише: *«Якщо це залежить від вас, – живіть з усіма людьми в мирі» (Рим. 12:18).*

Щоразу, коли хтось, як іноді здається, хоче навмисне нас роздратувати або якщо хтось справді несправедливо чинить, пам'ятаймо, як Ісус ставився до ворогів: навіть на хресті Він просив Бога пробачити людям, які Його розіп'яли. Ісус зробив усе, щоб ми могли мати мир з Богом і вічне життя.

І пам'ятаймо Його слова: *«Мій мир Я даю вам» (Ів. 14:27).*

Цьому миру в серці ми можемо радіти. Ним ми можемо ділитися з іншими, прощаючи, допомагаючи та свідкуючи про Ісуса Христа.

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ У ВІРШАХ ДЛЯ ДІТЕЙ

Дар'я Чебаненко

Перша заповідь

«Я – Господь, твій Бог...»

У тебе не буде інших богів, крім Мене!»

Нехай лиш Господь в твоїм серці царює,
Відчини Йому двері у серце своє!
Хай буде Він змістом життя, хай керує,
Веде за Собою у Царство Своє!

Друга заповідь

«Не робитимеш собі жодного ідола...»

Не поклонятимешся їм і не служитимеш їм».

Хай буде Господь в тебе Богом єдиним,
Ти ідолів жодних не створи собі.
Лиш Богу служи і вклоняйся, дитино,
На Бога надійся і Бога люби!

Третя заповідь

«Не вживатимеш імені Господа,
Бога твого, надаремно.»

Ти Боже ім'я поважай як святиню,
Не слід надаремно його промовляти.
Хай в серці твоєму навіки віднині
Повага і вдячність до Нього горять.

Четверта заповідь

«Пам'ятай день суботній, щоб його святити.»

Якщо ти обрав служіння Богу,
Слід до церкви віднайти дорогу,
Слово Боже знати та вивчати,
Господа любити й прославляти.
Лише Богу день цей присвяти,
Дощ благословінь здобудеш ти.

П'ята заповідь

«Шануй свого батька і свою матір».

Тата й маму треба шанувати,
Ніжно, із любов'ю поважати,
Мудрості та досвіду коритись,
І слухняності завжди учитись.
Тих, хто так чинити обирає,
Довголіття і добро чекає.

Шоста заповідь

«Не вбиватимеш».

Заповідь коротка: «Не вбивай!»
Недоречно навіть пояснити,
Що не можна людям убивати,
Що це гріх страшний і дикий вкрай.
Бог тебе убереже нехай
Взяти в руки смертоносну зброю,
Буде Бог нехай завжди з тобою,
В молитвах Його про це благай!

Сьома заповідь

«Не чинитимеш перелюбу».

Ти виростеш, і станеться колись,
Що Бог пошле тобі в житті людину,
З якою маєш ти створити родину.
Люби її, не зраджуй, вірним будь.

Восьма заповідь

«Не крастимеш».

Той, хто у людей забрав
Те, що не належить йому,
Крадієм, злочинцем став,
Буде це усім відомо.
Хай не зараз, через час
Взнають всі ганебну тайну.
Бог все викриє, звичайно,
Явно за брехню воздасть.

Дев'ята заповідь

«Не даватимеш неправдивого
свідчення щодо свого ближнього».

Неправду про людей не промовляй
І не свідкуй на ближніх неправдиво.
Бог судить чесно й справедливо,
І бачить все таємне, пам'ятай!
Брехня біду з собою принесе,
А світло правди переможе все.

Десята заповідь

«Не жадатимеш... будь-чого,
що є у твого ближнього».

Не бажай нічого, чим ближній володіє,
І не плануй, що забереш майно його,
Бо руйнують серце ці підступні мрії,
Не гніви цим брудом Господа свого.

БЛАКИТНА ВІЧНІСТЬ

Записала Олена Хеттлер

Троє українських дітей сьогодні ставлять запитання нашій місіонерці Шириной Досовій: восьмирічна Аня Сусол та її старший брат Ростислав із м. Миколаєва та дев'ятирічна Аніта. Із запитань Аніти відразу помітно, що вона підготувалася: прочитала книжку Шириной «Моя вічна весна».

Аніта: Чому ви так сильно хотіли в дитинстві відвідувати школу?

Я зростала у великій родині, десять дітей, ми, двійнята – передостанні. Старші вже ходили у школу, і я чула, як вони навчаються, дізнаються про щось нове. І теж хотіла навчитися читати й писати. Мене приваблювали нові враження, нові знання, адже дитина завжди шукає щось нове.

Аніта: Ваша мама була християнкою, а тато – мусульманином. Чому ви вирішили стати християнкою? Ви що, більше маму любили?

Загалом я маму справді більше любила, це так. Тато був дуже суворий, тримав нас у шорах, ми різки отримували до діла й не до діла. Але є й інший бік: віра – це ж одкровення, яке відвідує твою душу. Тобто справа не в мамі й не в татові.

Я завжди хотіла знати, що таке життя? Чому людина вмирає? Коли мені було всього п'ять років, стався такий випадок: ми прибігли в один будинок, а там нерухомо лежала людина, і я спитала: «А чому вона не ворухиться?» Мені сказали: «Вона померла». Я вперше почула це слово й попросила пояснити, що це означає. «Її покладуть у землю», – була відповідь. «А коли вона звідти вийде?» А мені кажуть: «Ніколи!» Це була найбільш приголомшлива мить у моєму дитячому житті: слово «ніколи». Я запитала в батька: «Якщо людина померла, і її поклали в землю, коли вона повернеться?» Батько відповів: «Аллах знає!» А більше ніхто мені нічого пояснити не міг. І я замкнулась у своїй шкаралупі.

Іноді я ховалась у комірчину, маленьку кімнату, де зберігали продукти, і починала рахувати. Від старших дітей я навчилася лічби до десяти, а потім мене цікавили лише великі цифри: тисяча, мільйон, секстильйон. І ось у комірчині я рахувала: коли я помру, як довго мене не буде? До десяти – ще нормально, я була згодна. Тисяча... Мільйон... Мільярд... І ось коли я вимовляла «секстильйон», то бачила вічність – таку блаки-и-итну! Ні людей, нічого, я просто бачила цю Блакитну Вічність. І таке щастя: існує ця вічність, існує! Однак я нікому не розповідала про це, бо знала: мене не зрозуміють, а ще скривдять мою Блакитну Вічність.

Ця тема займала мене довго. Потім я шукала відповіді в різних релігіях, у філософії. І ось одного разу я зустріла людину, яка сказала таку фразу: «Христос говорить: “Хто слухає Моє слово і вірить у Того, Хто послав Мене, має вічне життя і на суд не приходить, але перейшов він від смерті до життя”». Це була відповідь на моє дитяче страшне запитання про смерть. Я отримала його у 30 років! Ні від мами, ні від бабусі я ніколи не чула про Христа. Вони молилися, фарбували яйця на Великдень – це була їхня віра. Звідки в мене християнська віра? Від Господа нашого Ісуса Христа! Це було Його особисте одкровення для мене через абсолютно незнайому людину!

Аня: Який вигляд має Бог?

У Біблії написано: Бога ніхто ніколи не бачив і бачити не може! Є описи явлення Бога у пророка Івана в Об'явленні або у пророка Єзекіїля, де йдеться про «вогняні колісниці». Однак це неможливо уявити, просто якась фантастика!

Я вважаю, що ми Бога бачимо у природі, у людях, у своїй душі. Я дуже цікавлюся природою, тваринами, бо бачу в них незбагненну для розуму творчість Бога. Є, наприклад, пташка, яка влаштовує подвійне дно у своєму гнізді. Змія вздовж дерева повзе вгору й потрапляє в нижню частину гнізда – там нічого не знаходить і повзе геть. А пташенята у верхній частині живі-здорові! Звідки таке в цієї пташки? Інші тварини можуть відновлювати собі втрачені лапки, очі, усе, що завгодно, – учені лише дивуються, не знаходять відповідей, як таке можливо!

На початку Біблії йдеться про те, що Бог створив людину «за образом і подобою Своєю». В українській мові слова «образ» і «подоба» складно розрізнити за значенням. А в давньоєврейській мові, якою було написано Старий Заповіт, вони дуже відрізняються. «Демут» означає, що людина подібна до Бога за своїми талантами, за своєю творчістю, а «целем» – це подібність внутрішня, якості душі людини. І насамперед це любов, адже Бог є любов. Він говорить, що любити треба не лише тих, хто любить нас, а й ворогів, і тих, хто нас ненавидить. Так ми виявляємо наш Божий характер. Який на вигляд Бог? Де видно таку любов – там і Бог.

Аня: Чи може Бог створити «Всесвіт Вінкс?» («Клуб Вінкс» – фантастичний мультсеріал для дітей. – Редакція.)

Я знаю одне: Бог може все. Я розумію, що вам, любі діти, подобаються всі ці неймовірні, фантастичні пригоди в мультиках, де хтось когось рятує. Але подивіться на наш світ: Бог створив його дійсно фантастичним! Моря, океани, птахи, риби, комахи – це все фантастика найвищої міри. Бог створив людину, яка як подоба Божа дивує й захоплює. Як її гарно, гармонійно влаштовано! Людина – фантастика незвичайна! І яке диво: Бог послав Ісуса Христа, щоб урятувати цю людину від влади гріха!

Звісно, корисно розвивати свою фантазію, уяву. Але зійдіть, любі мої, на землю і зрозумійте, що справжня фантастика – тут! Господь усе створив чудовим чином. Читайте книжки про дивовижних тварин, про те, як улаштований світ. Пам'ятайте, що Христос нас спас, і тепер ми, ставши християнами, рятуємо одне одного, коли ділимося Євангелієм, чинимо добро, допомагаємо бабусі перейти дорогу або донести важку сумку до дому.

Ростислав: Чому Бог не говорить із людьми як раніше?

З якою метою Бог раніше розмовляв із людьми? Аби вказати їм на прихід Месії, Ісуса Христа, і щоб цю звістку передавали з покоління в покоління: від Авраама до Ісаака, Якова, до 12 ізраїлевих племен. А коли Христос прийшов, то пророцтво здійснилося. Навіщо Богові говорити з людьми як раніше? Істину про Христа, про спасіння вже передано, мету досягнуто.

Але окремо з кожною людиною Бог розмовляє й зараз через обставини, події, інших людей. Навіть через невіруючих Бог може донести до нас важливу думку. Буває, ми про щось хвилюємось – і раптом чуємо Боже Слово, яке нас потішає, надихає. Якщо хочете, щоб Бог говорив із вами, читайте Біблію. Коли ви посварилися з кимось, не можете розібратися в собі, невдоволені чимось, нарobili дурниць – Слово Боже приведе вас до тями, подарує лагідність, смирення й радість життя.

Ширинай Досова

Ширинай просить тебе молитися:

- за духовне пробудження там, де вона несе служіння, щоб люди навернулися до Бога;
- за можливість відкрито благовістити в лікарнях та інших установах;
- про Божу допомогу й захист під час далеких поїздок;
- про заснування нових громад, проповідь Євангелія мусульманським народам.

МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ГЕРОЙ

Ми запитали наших читачів та підписників інстаграм сторінки «Стежинка», яких героїв з Біблії вони вважають улюбленими і чому.

 Марина, 12 років
с. Стадники

Господь – Пастир мій!

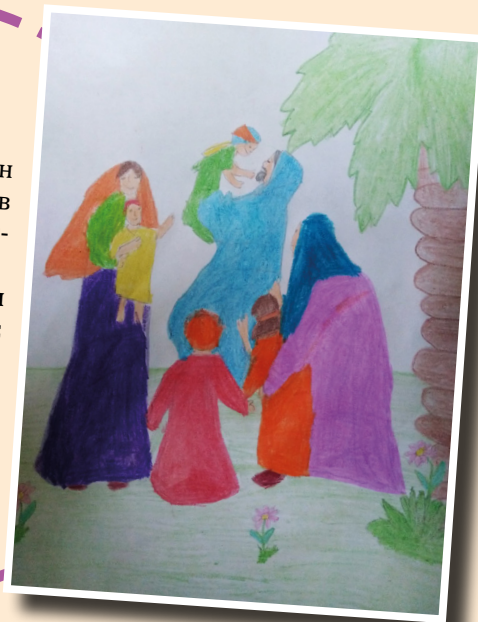

♥ 212 Likes

Марина Улюблений герой: Ісус Христос
Чому саме Він: Бо Ісус Христос пішов на хрест, постраждав за мене, щоб я мала життя вічне. За цей подвиг я Йому вдячна.
Як я можу наслідувати Його у своєму сьогодні: Розказувати всім людям про Бога та робити добрі справи. #Ісус #герой #Біблія #віра #вічне_життя

Улюблений герой: Ісус
Чому саме Він: Бо Він любив діток, уздоровлював хворих, воскрешав із мертвих.
Як я можу наслідувати Його у своєму сьогодні: Я можу брати приклад з Ісуса й любити всіх, як Він.

Кароліна, 6 років

Підписуйся на наш інстаграм

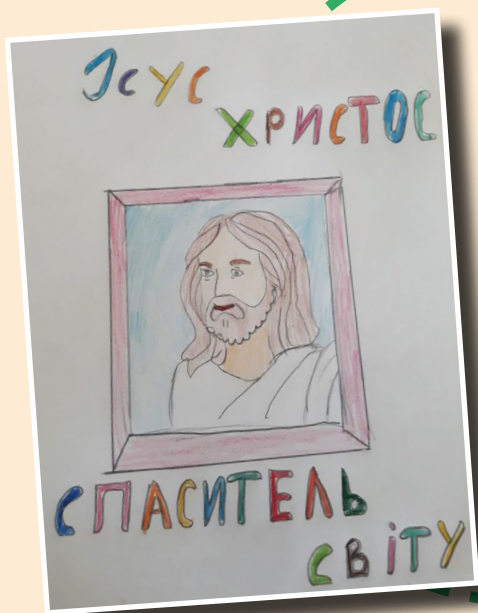

 Настя, 17 років
с. Ларжанка

♥ 201 Likes

Настя Улюблений герой: Ісус
Чому саме Він: Тому що він був добрий до усіх, зцілював людей, був дружелюбним, віддав своє дороге життя за всіх!
Як я можу наслідувати Його у своєму сьогодні: я хочу бути, як Він, допомагати іншим, робити добрі справи ❤️ Ісус моя Перлина 🍷
#Ісус #герой #Біблія #віра #Петро

Улюблений герой: Ісус
Чому саме Він: Бо Він умер за наші гріхи.
Як я можу наслідувати Його у своєму сьогодні: Бути слухняною християнкою.

Тетяна, 10 років

ЦЕРКВА, ЯКА НЕ СТОІТЬ НА МІСЦІ

Олена Хеттлер

Навіщо церковній громаді двоповерховий автобус? А щоб зробити з нього... церкву на колесах! Таке рішення ухвалили відповідальні за місіонерську роботу євангельської церкви регіону Баден на південному заході Німеччини. Адже одна річ, коли люди приходять на богослужіння у звичайну церкву, і зовсім інша, коли церква сама приїжджає до них!

Автобус-доппельдеккер – одноліток «СТЕЖИНКИ», йому вже 33 роки. Замолоду він перевозив пасажирів вулицями Берліна. Потім на ньому туристи їздили на узбережжя Балтійського моря. Церква придбала автобус на добровільні пожертвування за 10 000 євро. Торік автобус капітально відремонтували та переобладнали. Це також було зроблено руками добровольців, а всі необхідні матеріали придбали знов-таки на кошти жертводавців.

Двоє волонтерів працюють всередині автобуса

Напис на автобусі з його попереднього життя: «Експерсія містом»

© Busprojekt-Team

Такий доппельдеккер завжди привертає до себе увагу

І ось який вигляд зараз має ця незвичайна церква: на нижньому поверсі є кафе зі справжньою кухнею, столами та стільцями. На підвищенні над колесами – «острівцець для відпочинку»: раптом хтось захоче подрімати кілька хвилин після чаю! Аби потрапити до приміщення для богослужінь, треба піднятися сходами. Замість рядів стільців або лавок, як це буває в церковних будівлях, тут місця для сидіння розташовано півколом, уздовж стін автобуса. Є також великі столи для малювання, поробок та інших спільних занять.

У церкві на колесах відбуватимуться не лише богослужіння, а й свята, концерти, заходи для дітей і молоді – завжди в різних місцях, там, де чекають на цю незвичайну церкву. Коли переобладнання автобуса закінчать, усіх запросять на врочисте відкриття – чекаємо з нетерпінням!

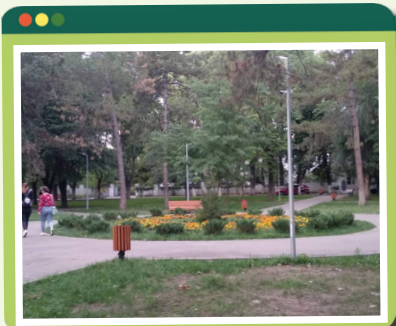
ЗНАЙТИ СПІЛЬНУ МОВУ З «ПІТОНОМ»

Я живу в Молдові, у місті Кишиневі, столиці нашої країни. Це надзвичайно гарне місто, в якому багато зелені й парків. Мені дуже подобається тут жити, тому що тут мій дім і моя любя родина.

Я маю тата, маму, сестру і брата. Я – найстарший із дітей у сім'ї й не уявляю собі життя без когось із членів нашої родини.

Мені 12 років, навчаюсь у 6-му класі. З предметів найбільше я захоплююся математикою й англійською мовою. Як і багатьом, мені не дуже подобається робити уроки, але доводиться.

Сквер біля мого дому

Як живуть наші юні читачі в різних країнах? Що їх цікавить, яку церкву вони відвідують? Що в повсякденному житті їм подобається, а що – ні? Сьогодні про це нам розповість Олександр Тодосой.

Краєвид з нашого вікна

Моє хобі – програмування. Мені ще змалечку було легко й захопливо працювати з комп'ютером. Зараз я працюю в програмі Atom мовою програмування Python, або «пітон». Це дуже цікаво, і я планую стати в майбутньому програмістом.

Разом із батьками я відвідую церкву «Голос істини». Мені там усе подобається: і недільна школа, і проповіді, і те, що туди ходять мої друзі.

Я дуже люблю їсти манну кашу з молоком та мамалигу (національна молдавська страва – крута каша з кукурудзяного борошна).

Мій улюблений журнал, звісно ж, «СТЕЖИНКА». Я люблю читати історії та розв'язувати кросворди. Я хотів би нагадати читачам:

«Час – найдорожче, не витрачайте його даремно!»

Чи хочеш і ти розповісти нам про себе й надіслати світлини? Поділитися з читачами «СТЕЖИНКИ» своїми мріями, ідеями, турботами?

Щоб опублікувати світлини, нам потрібні ім'я та прізвище (або псевдонім), а також згода автора. Якщо цей автор – дитина, то потрібна і згода батьків.

Формуляр Згоди батьків на публікацію твоєї розповіді та світлини ти можеш роздрукувати з нашої інтернет-сторінки за адресою: www.lio.org/de/tropinka-kinderzeitschrift.html

ЩО МИ СВЯТКУЄМО НА ВЕЛИКДЕНЬ?

Олена Хеттлер

Підбери пари до кольорових яєць у кошиках і склади слова зі знайдених літер!

ВЕЛИКОДНІ КРАЩАНКИ У ФАРБАХ З ГОРОДУ

Табеа Классен

Напевно, тобі вже доводилося фарбувати яйця вдома. Для цього потрібні спеціальні фарби, які можна придбати в супермаркеті.

Сьогодні ми хочемо показати тобі, як просто пофарбувати яйця за допомогою натуральних продуктів, які кожен має на кухні. Чому б не спробувати це разом із батьками чи братами й сестрами?!

Тобі знадобляться:

- свіжі яйця;
- для **золотаво-брунатного кольору**: дві жмені лушпиння від жовтої цибулі;
- для **червоного кольору**: три очищені бурячки;
- для **зеленого кольору**: 300 г листя кропиви;
- для **жовтого кольору**: дві столові ложки порошку куркуми;
- для **синього кольору**: дві жмені листя червонокочанної капусти;
- каструля;
- ложка;
- оцет;
- рослинна олія;
- стара тканина;
- 500 мл води.

Спочатку вдягни щось старе, що не шкода забруднити. Обери бажаний колір і поклади відповідний барвник у каструлю з водою.

Для гарного золотавого кольору відвари лушпиння цибулі протягом 20 хвилин.

Щоб отримати червоні яйця, треба варити буряк 45 хвилин.

Для зелених яєць відвари листя кропиви упродовж 30 хвилин.

Якщо хочеш отримати яйця жовтого кольору, додай у каструлю з водою порошок куркуми та вари 15 хвилин.

А для синіх яєць відвари листя червонокочанної капусти протягом 45 хвилин!

Коли барвник буде готовий, дай йому охолонути й вибери овочі чи рослинні рештки з каструлі. До речі, з відвареного буряка та листя червонокочанної капусти можна приготувати смачний салат, наприклад, приправивши його олією, спеціями і свіжою зеленню з городу.

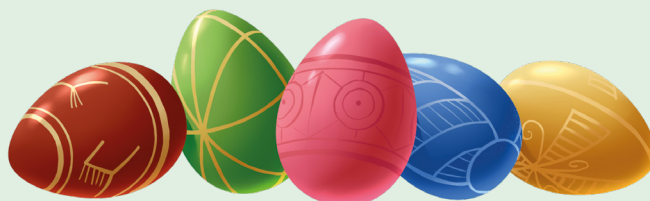

Тепер потрібно зварити яйця в пофарбованій воді. Додай у неї ложку оцту, аби фарба краще трималася на шкаралупі, і поклади стільки яєць, скільки хочеш їх отримати цього кольору. Вари яйця не менше восьми хвилин. Іноді обережно перемішуй, щоб рівномірно розподілялася фарба. Залиш яйця в кольоровій воді до повного охолодження. Потім вийми їх ложкою й розклади на старій тканині для просушки.

Повтори весь процес з іншими барвниками, поки не отримаєш багато кольорових яєць!

Порада експерта: щоб надати кращанкам красивого блиску, після сушіння натри їх олією.

СИЛЬНІШЕ ЗА СМЕРТЬ

Штефан і Сусанна Вайлер

**Та подяка Богові, що Він дає нам
перемогу через
Господа нашого Ісуса Христа.
1 Кор. 15:57**

Кім оглядає себе зверху до низу. На її ногах обнова: темно-сині туфлі. Насправді вони не зовсім нові. Вона отримала їх від матері Лізи, невдовзі після похорону Лізи.

– Ліза вдягала їх лише двічі. Якщо вони тобі підходять, то залиш собі, – сказала вона, коли Кім уперше після смерті подруги відвідала її сім'ю.

Туфлі раптом починають розпливатися, на очі Кім знову навертаються сльози. Усе сталося так швидко, що ніхто на це не очікував. Ліза потрапила до лікарні місяць тому, а за три тижні померла.

**Та подяка Богові, що Він дає нам
перемогу через
Господа нашого Ісуса Христа.
1 Кор. 15:57**

Кім почула цей вірш із Біблії на похороні Лізи. Усі присутні знали, що Ліза була віруючою, дитям Божим, і зараз вона на небі з Ісусом. Вони знали, що в останні дні свого життя Ліза свідчила про Ісуса Христа як про свого Спасителя всім своїм відвідувачам. Кім також приходила до Лізи й бачила, як її подруга, зазвичай весела й життєрадісна, лежить на лікарняному ліжку, слабка та бліда. Але її очі сяяли! Кім нещодавно повірила в те, що Ісус – і її особистий Спаситель. Вона дивувалася, що сім'я Лізи трималася так міцно, і особливо тому, що мама Лізи говорила з нею, Кім, з такою любов'ю. Тоді вона вперше звернулася з молитвою до Господа Ісуса Христа й попросила Його пробачити її гріхи. Мама Лізи обійняла її так ніжно, що один лише спогад про це досі зігріває серце.

– Кім, як чудово, що ти прийшла відвідати мене! – зраділа Ліза, коли Кім несміливо підійшла до своєї подруги, що лежала на лікарняному ліжку. – Мама сказала, що ти довірила своє серце Господу.

Кім кивнула трохи невпевнено.

Ліза простягла їй руку:

– Я була такою щасливою, коли дізналася про це, Кім. Ісус Христос – це Той, за Кого ми сміливо можемо триматися, Кому можемо довіряти. Уяви собі, Господь ніколи не чинив гріха, але Він узяв на Себе всі гріхи, які колись учинили люди. Коли Ісус Христос висів на хресті, раптом зробилося темно. Це було посеред дня, у п'ятницю. Господь висів на тому хресті за нас, відчував жахливі муки й помер за наші гріхи. Ми не можемо собі цього уявити! Та в неділю Він воскрес. І тому, що Ісус воскрес, нам належить перемога. Ми постанемо перед Богом так, ніби ніколи не грішили. Хіба ж це не чудово?

Ліза зробила паузу і вказала на тумбочку біля ліжка:

– Подивися, що написано на листівці!

Кім озирнулася довкола. На лівій руці Лізи – тонка трубочка для вливання ліків, а поруч із ліжком – підставка, на якій закріплено пляшку з білуватою рідиною. Кім узяла листівку з тумбочки та прочитала:

**Та подяка Богові, що Він дає нам
перемогу через**

Господа нашого Ісуса Христа.

1 Кор. 15:57

– Прочитай іще раз голосніше, Кім. Ісус дає нам перемогу, хоч би що з нами сталося. Він – переможець, розумієш? Навіть коли довкола нас стає зовсім темно.

Кім прочитала вдруге:

**Та подяка Богові, що Він дає нам
перемогу через**

Господа нашого Ісуса Христа.

1 Кор. 15:57

Тепер вона навмисно наголосила на слові «перемога». І відчула, яку втіху отримала від Лізи, яка у своїй хворобі випромінювала такий глибокий спокій.

Кім витерла сльози з очей. Тепер вона знову бачила свої сині туфлі.

– Ісус – переможець, – пробурмотіла вона, відчиняючи вхідні двері. – Мамо! – покликала вона, заглядаючи у вітальню. – Ти вдома?

Ні, вітальня була порожньою. На кухні дівчинка знайшла записку: «Я у спортзалі, можеш не чекати мене на вечерю. Великий привіт, мама». Сьогодні п'ятниця, єдиний день, коли мама зазвичай рано повертається з роботи. І саме цієї п'ятниці мама у спортзалі! Саме зараз, коли біль ось-ось здолає Кім! У п'ятницю... Що було в п'ятницю? «Це було посеред дня, у п'ятницю. Господь Ісус Христос висів на хресті й терпів за нас страшні муки». Так, це слова Лізи. «І цієї миті раптом стало темно. Але на цьому все не скінчилося, бо Ісус воскрес із мертвих».

– Ліза з Ісусом, – голосно промовила Кім. – У неї все добре, і колись я також буду з Ісусом.

Ця думка потішила Кім. Вона зняла свої сині туфлі та взула капці. Увійшовши у свою кімнату, вона глянула на письмовий стіл. Там лежав аркуш з віршем із листівки Лізи, який Кім вивела пензлем і прикрасила строкатими квітами. Вона прочитала слова вголос.

Можливо, ти теж захочеш написати цей вірш на аркуші й повісити його у своїй кімнаті? А тепер скажімо ці слова разом, гаразд?

**Та подяка Богові, що Він дає нам
перемогу через
Господа нашого Ісуса Христа.
1 Кор. 15:57**

З книжки «Bibelse für Kinder erklärt», © CLV

ВИРОСТИМО НАНОВО!

Олена Хеттлер

Твої батьки приготували щось смачне на обід: борщ, овочевий суп або зелений салат. Коли овочі чистили, вийшло, звісно, багато обрізків. Куди ж їх подіти? Ясна річ – у відро для сміття!

А ось і дарма! Чому? А тому, що з цих відходів можна виростити нові, придатні для споживання рослини! Цей метод називається англійським словом «регроунг», тобто «повторне вирощування».

Листові салати

Айсберг, латук, пекінська капуста – для повторного вирощування підійдуть усі види, які мають качан. Його ми й використаємо! Він має бути завдовжки приблизно 4 сантиметри. Просто зануримо качан у склянку з водою – і на підвіконня, хай росте! Так цікаво спостерігати за цим процесом! Які дивовижні сили Бог заклав у рослини, тож вони можуть знову розвиватися практично з нічого! Уже за кілька днів ти побачиш на черешку нові листочки, а ще за деякий час вони стануть такого розміру, що їх цілком вистачить на добрий сендвіч. Кожні два-три дні воду у склянці треба міняти. Можливо, черешок салату навіть дасть коріння, і тоді ти зможеш посадити його в горщик із землею.

Буряк, редька, редиска, морква, пастернак

З обрізків цих овочів нових коренеплодів виростити не можна, але можна отримати зелень цих рослин. Вона також містить дуже багато вітамінів. Використовувати її можна для заправки супів та інших страв, а також для корисних бутербродів: подрібнити й посипати на хліб із сиром чи ковбасою.

Щоб виростити молоду зелень, візьми відрізану верхню частину моркви або іншого коренеплоду завтовшки приблизно 2 сантиметри й постав зрізом униз у неглибокий посуд із водою. Не забудь час від часу міняти воду! Мине всього кілька днів, і ти побачиш, як рослини на підвіконні зазеленіють.

Цибуля, часник, порей

Можливо, ти вже пробував вирощувати цибулину у склянці з водою. Виходить досить добре, правда? Тільки ось запах від підгнилого лушпиння цибулі – не з приємних. Є інший спосіб: відріж від цибулини нижню частину з корінцями, 2–3 сантиметри завтовшки. Залиш на кілька днів підсушитися на повітрі, а коли краї цибулі почнуть скручуватися, посади обрізок у горщик із землею. Постав на сонечко й поливай час від часу. Тут тобі доведеться потерпіти тиждень чи два, доки не з'являться зелені пір'їнки цибулі.

Такий експеримент ти можеш провести і з часником, зеленою цибулею та пореєм.

Салат айсберг, морква та пастернак почали рости й на підвіконні нашої редакторки

Оце справжній город на твоєму підвіконні! І відходів менше, і зелені у крамниці не так багато купувати доведеться. Свіжі вітаміни завжди під рукою – ото мама з татом зрадіють!

СТАРА ВИШНЯ

Ольга Новікова

Вишневе дерево, що росло навпроти Сашкового під'їзду, і справді було дуже старим: кострубаті гілки майже безформні, а сам стовбур на сильному вітрі погрозливо тріщав. Але Сашко любив це дерево. Ще б пак! Маленьким хлопчиком він спритно вилазив на нього: то поїсти стиглих вишень, то просто посидіти на товстій гілляці.

Цього дня, повертаючись зі школи, біля під'їзду Сашко зупинився. Щось у дворі не так. А що? Чогось бракує. Він роззирнувся. І тут замість свого улюбленого вишневого дерева хлопчик побачив свіжий пеньок! «Зрубали, – промайнуло у нього в голові, – мою вишню зрубали!»

Забігши до під'їзду, він швидко піднявся у квартиру. Скинувши шкільний рюкзак у передпокої, Сашко впав на диван і розплакався.

– Ти через вишню, еге ж? – почув він над собою голос діда, який прийшов зі своєї кімнати, почувши плач онука.

Хлопчик навіть не глянув на нього. Коли Сашко трохи заспокоївся, дідусь сказав:

– Це дерево будь-якої миті могло тріснути і впасти на когось із перехожих. Була б трагедія, розумієш? Сам Господь рятує нас від усього старого в нашому житті, тому що це старе завдає нам шкоди. А ми з тобою ось що зробимо! – весело запропонував дід. – У неділю підемо на базар, купимо там молодий саджанець вишні й на тому ж місці, поряд із пеньком, посадимо. І в тебе знову буде улюблене вишневе дерево, яке нікому не зашкодить, а ростиме й міцнітиме на радість усім.

Хлопчик витер сльози й тихо обійняв діда. За кілька днів вони посадили зовсім молоденьке деревце. А навесні на маленькій вишні з'явилися білі квіточки. На місці старого почалося нове, квітуче життя!

*Отже, хто в Христі, той нове творіння;
давнє минуло, – ось постало все нове!
2 Кор. 5:17*

ЛЮБІТЬ ВОРОГІВ ВАШИХ

*А Я кажу вам: Любіть ваших ворогів,
благословляйте тих, хто проклинає вас,
робіть добро тим, хто ненавидить вас,
і моліться за тих, які кривдять
і переслідують вас.*

Матвія, 5:44

Я міркував над цим віршем дуже довго. Зрештою, я подумав: як це важко любити тих, хто тебе кривдить!

Сидячи у роздумах біля вікна, я раптом почув, що мене кличуть друзі. Я дуже зрадів їхнім голосам, але мене щось зупиняло йти з хлопцями грати у квача. Наче хтось мені говорив із глибини душі, що треба відвідати Василька. У думках точилася боротьба, я довго не міг визначитися: йти до хлопців чи в лікарню до Василька.

Хлопці мене все кликали та кликали. І я вийшов до них надвір. Вони дуже зраділи, одразу накинулися на мене із запитаннями: «Де ти був? Що робив? Ми так довго чекали на тебе!» Я не встиг їм відповісти, як вони дружно потягли мене за собою.

Аж раптом щось спонукало мене сказати: «Я не можу піти з вами грати у квача. Василько в лікарні, і я йду його відвідати». Друзі почали мене переконувати, проте я відмовлявся. Тоді вони вирішили грати без мене. А я вирушив у лікарню до Василька.

Коли я вже наближався до лікарні, раптом позаду почув тупіт. Я озирнувся й побачив друзів. Вони таки вирішили піти зі мною відвідати Василька. Ми підійшли до дверей

лікарні й побачили у графіку, який висів там, що для відвідувань хворих залишилося лише п'ять хвилин! Треба поспішати!

Ми швидко ввійшли всередину. А коли піднялися на другий поверх, то поряд із палатою Василька побачили його батьків. Вони були засмучені. Намагаючись зберегти тишу, ми підійшли до них і запитали, чи Василько одужує і чому вони такі сумні. На що вони нам відповіли: «Василько одужує, але нам сумно від того, що вже два дні ніхто з друзів не приходить його відвідати...»

Що ж відбудеться далі в цій історії? А це цілком у твоїй владі! Ти можеш продовжити її сам. Напиши нам, якщо ти хочеш узяти участь у нашому новому проекті «Клуб юних репортерів ШРАЙБІКУС». Наші контактні дані ти знайдеш на сторінці 31. ШРАЙБІКУС чекає на тебе!

РІЧКА АМАЗОНКА

Чи знаєш ти, що навіть річка може бути одним із природних чудес світу? Саме такою визнали на всесвітньому конкурсі 2011 року річку Амазонку.

Тече вона в Південній Америці й перетинає майже весь її континент. Вона котить свої води територією Перу, Колумбії, Бразилії та інших країн Південної Америки. Якщо ти захочеш проплисти Амазонкою від її верхів'їв у горах Перу до місця, де вона закінчується величезною дельтою Атлантичного океану, тобі доведеться здолати майже 7 000 кілометрів. Це найдовша річка у світі, яку оточує найбільший ліс на планеті.

Аби перетнути Амазонку, місцеві жителі й туристи використовують човни й пороми, адже через річку немає жодного мосту. І це не тому, що Амазонка надто широка для моста. Просто є декілька факторів, які зупиняють інженерів у його будівництві.

У сезон дощів рівень води в річці підіймається понад 10 метрів, і вона розливається від 3 до 30 кілометрів. Крім того, береги Амазонки утворено з м'якого осаду, що постійно руйнується. Річку також заповнюють сміття і пливучі, досить великих розмірів, острови з рослин.

Також учені нещодавно довідалися, що під дном річки тече ще одна річка. Її назвали Ріо Хамза. Розташована вона на глибині близько 4 км під Амазонкою. Ріо Хамза повільно тече у той самий бік, що її «верхня» сестра. Але чомусь води підземного потоку, на відміну від Амазонки, – солоні.

Під час повнів на річці двічі на рік виникає гігантська приливна хвиля заввишки 4–6 метрів, яка рухається у зворотному напрямку, від океану до витoku зі швидкістю 20–27 км/год. Деякі відчайдушні серфінгісти примудряються втриматися на гребені цієї хвилі понад десять кілометрів.

Зібравши всі ці факти, більшість інженерів досі вважає, що зводити важку конструкцію мосту на річці, яка будь-якої миті може поміняти русло, глибину, висоту хвилі й навіть напрямок течії, не має сенсу.

Та нещодавно в Бразилії інженери ризикнули й таки побудували міст через річку завдовжки три кілометри, щоб з'єднати два міста. Мешканці дуже раділи цій події, однак екологи переймаються впливом такого будівництва на навколишні тропічні ліси, бо людське втручання запускає процес знищення флори.

В Амазонці живуть найбільші у світі річкові рожеві дельфіни. Зоологи вважають їх нащадками тих тварин, яких гігантська хвиля одного разу закинула з океану, і їм довелося пристосовуватися до річкових умов. Також тут є страшні піраньї, небезпечні чорні каймани й багато інших мешканців підводного світу.

Рослинний світ надзвичайно різноманітний і неймовірний, як і сама Амазонка. На берегах великої річки росте понад 800 видів пальм, а в лісах – аж 3 000 видів фруктових дерев. Тут мешкають близько 2 500 000 видів комах! У джунглях, що оточують Амазонку, і донині регулярно виявляють нові види рослин і комах. Їх досі остаточно не досліджено. Також у джунглях мешкають первісні племена, які ніколи не контактували із цивілізацією. Ліси вздовж цієї величної річки виробляють приблизно п'яту частину всього кисню на Землі. Амазонку справді можна назвати дивом світу. І таке диво міг створити лише Бог!

ЗІПСОВАНИЙ МАЛЮНОК

Йолина Гоас

Мішель і Сара – найкращі подруги від самого дитячого садка. Зараз їм по одинадцять років, і вони навчаються в одному класі. Звичайно, вони й сидять за однією партою, усе ділять між собою та все роблять разом.

Цього ранку у школі був урок малювання. Сарі подобається малювати, бо не потрібно так напружуватись, як на математиці. І навіть можна пошепки розмовляти із сусідкою по парті. На сьогоднішньому уроці було завдання намалювати веселку. Дівчата дуже старалися, працюючи пензликами на своїх аркушах. Але раптом Мішель випадково зачепила рукою склянку з водою. І вся вода розлилася на малюнок Сарі! Фарби, які ще не висохли, розмилися, і веселка перетворилася на велику кольорову пляму.

– О ні! Вибач, будь ласка!

Налякана Мішель затулила рота рукою. Сара схопилася з місця.

– Вибач?! Ти зіпсувала мій малюнок! Веселка була такою гарною! – сердито закричала вона.

Цієї миті до них підійшла вчителька.

– У чому річ? Що трапилося?

Мішель про все розповіла.

– Це справді сталося ненавмисно!

– Я вірю тобі, Мішель. Нічого страшного, Саро, ти маєш іще достатньо часу, щоб почати все спочатку, – заспокоїла дівчаток учителька.

Мішель кинулася прибирати стіл. Сара кипіла від обурення. Навіть якщо це і було ненавмисно, Мішель зіпсувала її малюнок!

– Обережно наступного разу! – кричала Сара на свою подругу. – Таке трапляється лише з тобою! Ти така незграбна!

Мішель мало не плакала. Що їй тепер робити? Вона ж не може повернути час назад... Дивлячись на Мішель, Сара почувалася винною. Що сказав би Ісус про її поведінку? Сару змалечку виховували у християнському дусі, і вона завжди із задоволенням відвідувала підліткову групу й церковні зібрання. Але зараз їй не хотілося про це думати.

Після школи Сара швидко збрала свої речі й вибігла на вулицю. Мішель наздогнала її:

– Чекай, Саро! Мені дуже шкода, що так вийшло! Я допоможу тобі з малюнком.

– Та дай мені спокій! Мені тепер доведеться починати все спочатку, а ти можеш спокійно малювати далі, – пробурчала Сара і втекла геть. Сьогодні вона не хотіла йти додому разом із Мішель. Дівчинка сумно дивилася вслід своїй подрузі.

Під час обіду Сара поводитися досить тихо. Її мама, звісно, помітила це, але вибрала за краще почекати, поки дочка сама все розповість. Після домашніх завдань Сара не знала, чим зайнятися. Зазвичай у цей час вони з Мішель щось робили разом. А хіба вона може піти до Мішель? За таких обставин? Їй що, вибачатися? У жодному разі! На що це буде схоже?

Щоб мама нічого не помітила, Сара запитала, чи не потрібна їй допомога. Мама здивувалася, але з вдячністю прийняла пропозицію дочки й попросила її протерти вази для квітів. Сара взялася до роботи, але її думки були десь далеко. Тільки-но вона хотіла поставити рожеву вазу з квітковим візерунком на полицю, як та вислизнула з рук, упала на підлогу й розбилася на тисячу уламків!

Почувши шум, прибігла мама:

– Що тут таке?

Аж ось вона побачила безладдя.

– Ох, Саро, тобі просто нічого не можна доручити, усе зробиш абияк! – докірливо похитала вона головою.

– Вибач, – тихо сказала дівчинка, – я не хотіла!

Мама зітхнула і спробувала заспокоїти дочку:

– Ну гаразд! Адже це лише ваза для квітів.

І раптом Сара заплакала. Усе це було для неї вже занадто! Спочатку сварка з Мішель, а тепер мамина ваза!

– Та що ти, Саро?! Розбита ваза – що тут плакати? – мама спробувала втішити дочку.

– Річ не лише в цьому! – схлипнула Сара.

Сівши на стілець, мама посадила доньку собі на коліна:

– Розповідай! Щось трапилося у школі, так? Я одразу помітила, бо ти була така тиха за столом.

І тут Сара розповіла все про зіпсований малюнок.

– Мішель, напевно, дуже засмутилася, що ти так на неї кричала, – задумливо сказала мама. – Знаєш що, візьми-но Біблію... І розгорни Друге послання до коринтян, розділ 2, вірш 10. Прочитай, що там говорить апостол Павло.

Бо кому ви прощаєте щось, тому і я, адже коли я щось простив кому, то простив задля вас перед обличчям Христа.

2 Кор. 2:10

– Ось бачиш, – сказала мама, – я ж вибачила тобі через вазу. А Ісус пробачив твої гріхи, і тобі теж треба пробачити Мішель. Ісус прощав навіть своїм ворогам. Його розп'яли, били і знущалися з Нього. І все-таки Він пробачив людям цей великий гріх. Невже хочеш зруйнувати свою дружбу з Мішель через якийсь малюнок?

– Звичайно, ні. Гаразд, я прощаю Мішель. Тепер і я маю перепросити її, що так обізвала. Але я не можу цього зробити!

– Якщо ти попросиш Мішель пробачити тобі, то це буде приємно Господу Ісусу, і ти сама будеш усе життя вдячна за те, що вчинила так. А якщо не зробиш цього, то жалкуватимеш про це все життя. Та й Ісус не радітиме твоєму вчинкові.

– Гаразд. Завтра я вибачуся перед Мішель.

– Тоді помолімося зараз разом.

Мати й дочка схилили коліна, і Сара попросила Бога пробачити їй за те, що вона так погано вчинила зі своєю подругою.

Наступного дня Сара зайшла за Мішель перед уроками. Мішель дуже зраділа, бо не очікувала побачити подругу.

– Знаєш, Мішель, – почала Сара, – пробач мені за вчорашнє. Я мала вибачити тобі. Насправді все не так страшно із цим малюнком.

– Звісно! Я рада, що між нами знову все гаразд! – радісно відповіла Мішель.

– Учора Ісус не був радий моєму вчинкові, проте сьогодні Він дуже радіє мені.

– Ісус радіє тобі? – здивувалася Мішель, яка не виховувалась у християнській родині.

– Так, тому що я вибачила тобі. Уяви, Ісус теж прощав. Він навіть пробачив людям, які розп'яли й мучили Його аж до смерті. Такі теми ми часто обговорюємо в підлітковій групі. Хочеш піти зі мною на нашу зустріч наступного разу?

– Авжеж, із задоволенням!

Ксенія , 8 років, Бердянськ

«Бог скидає диявола з Небес»
Ілля, 6 років, Житомир

Ліда, с. Ларжанка

Нікіта, 7 років

Привіт, дорога «Стежинко»!

Я з 5 років читаю і дуже люблю Стежинку. Усі історії, які я читала, мені дуже подобаються. Я написала для Стежинки вірш і дуже хочу, щоб його помістили у журнал. Хай Вас Бог благословить!

Сніжана, 11 років, с. Чемерне

Молитва

Я люблю говорити з Богом,
Ця розмова завжди доречна.
Я схиляюся на коліна,
Непомітно минає вечір.

Я не знала, що в ту хвилину,
Як здіймаю до Нього погляд,
Він схиляється на коліна,
Щоб сидіти зі мною поряд.

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 25 000 прим.

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: *Вальдемар Цорн*

Відповідальна редакторка: *Анна Назаренко*
Редколегія: *Олена Хеттлер, Ганна Мікусевиц, Олена
Зенченко, Ірина Савченко, Олена Мікула (переклад віршів,
творчих завдань із російської), Ельвіра Цорн*

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надсилати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу
й номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції у Німеччині або переказами
на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 07.02.2023.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Яків Бурда
Стор. 15. Фото © Ердог Толбаев
Стор. 19. Фото © Х. Кран
Стор. 26-27. Фото © Dominik Rheinheimer, Jevgeni Fil, Viktor
Vasicsek, Ірина Гіязова/unsplash.com; pixabay.com

Комп'ютерна верстка: *Ганна Мікусевиц*

Цитати Священного Писання наведено з Біблії в перекладі
Р. Туркоянка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2023.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua Instagram **tropinka_ua**

«Христос воскрес!»
Вікторія, 11 років

«Осана Царю царів», Настя, с. Ларжанка

ВІДПОВІДІ:

- С. 2. Миролюбність.
С. 7. «Якщо хто скаже: Я люблю Бога! – але ненавидить свого брата, той неправдомовець. Адже хто не любить свого брата, якого бачить, то як може він любити Бога, Якого не бачить?» (1 Ів. 4:20).
С. 18. Воскресіння Ісуса Христа.

ЯКИМ БУВ ІСУС?

Ірина Орлова

А скажіть, відомо вам,
Що Христос був хлоп'ям?
Як навчався Він ходити?
Як навчався говорити?

Чи любив, як я, гуляти?
І у що любив Він грати?
Чи завжди Він слухав тата?
Чи любив пісень співати?

Мабуть, в церкву Він завжди
Із родиною ходив.
Дружнім був і не сварився,
Навіть з хлопцями не бився.

Він усім допомагав
І маленьких захищав.
Непримхливим був, не злим,
Ось яким Він був малим!

Він завжди молився Богу,
В Нім знаходив допомогу.
Якби я в часи ті жив,
Неодмінно б з Ним дружив!

Як бажаю я, мій Боже,
Бути на Ісуса схожим!

